

[Udenrigsministeren]

gen har truffet de fornødne foranstaltninger hertil.

Mandatet fra markedsudvalget er således overholdt til punkt og prikke. Naturligvis. Danmark er i dag ikke bundet af forordningen.

Derfor er det mig magtpåliggende at understrege, at folketinget herefter skal træffe beslutning i sagen ud fra dens udenrigspolitiske forudsætninger.

Sagens kerne er og bliver situationen i Polen siden krigsretstilstandens indførelse den 13. december 1981 og den rolle, Sovjetunionen har spillet i forbindelse hermed.

Da EF-restriktionerne blev iværksat, var de tænkt som et signal om, at vi tager afstand fra, at udviklingen i Polen ikke har fået lov til at få et frit forløb. Og det spørgsmål, som vi i dag skal tage stilling til, er følgende: er der grund til nu på tværs af vurderingen i de lande, vi har samarbejdet med i denne sag, at sende et nyt signal, der uundgåeligt vil blive tolket som en dansk tilkendegivelse af, at situationen i Polen er forbedret, og at vi derfor ikke længere anlægger den samme vurdering som vore partnerlande? Er det sådan et signal, vi skal afsende? Der er ikke løst op for situationen i Polen. Ganske vist blev den formelle krigsretstilstand suspenderet i december sidste år, men udviklingen giver ikke grundlag for optimisme. De forhåbninger, som den polske befolkning måtte have haft om reelle indrømmelser fra militærstyrets side, kan ikke siges at være blevet opfyldt. Snarere har der på en række områder været tale om stramninger i forhold til tidligere. Tilbageholdelsen af et stort antal personer af politiske grunde og nye restriktioner, der indebærer en skærpet kontrol med de ansatte i virksomhederne, alt dette er vidnesbyrd om, at den polske regering fortsætter sin undertrykkelsespolitik.

Den yderst beskedne tilslutning til de nye, kontrollerede fagforeninger, som skal træde i stedet for Solidaritet, er yderligere et tegn på, at militærstyrets bestræbelser på at vinde befolkningens tillid ikke har båret frugt.

Derfor finder jeg, at der ikke er grundlag for at fravige vor hidtidige holdning. Skulle der blive tale om skridt i den retning i Polen, er regeringen rede til sammen med vore EF-partnere og vore NATO-allierede at udvise den fornødne fleksibilitet.

Hr. Bjørn Westh stillede mig et spørgsmål i anledning af, at man havde ophævet nogle sanktioner i forbindelse med smørsalg. Der vil jeg understrege over for hr. Bjørn Westh, at der netop er tale om, at det er noget, man i fællesskab har ophævet. Det er det, der er baggrunden for, at regeringen fremsætter dette lovforslag nu, altså ønsket om, at vi fortsat agerer i fællesskab med vore partnere, sådan som det er sket i spørgsmålet om smørsalg.

Regeringen er indstillet på sammen med vore EF-partnere og vore NATO-allierede nøje at følge udviklingen i Polen, således at vi kan reagere på den videre udvikling, når der viser sig grund til det. Sigtet med foranstaltningerne har jo netop været at tilkendegive en holdning.

Det er på dette grundlag, regeringen indstiller lovforslaget til vedtagelse. Vi føler, at der bør være konsekvens i dansk udenrigspolitik.

Folketingets stillingtagen er også et spørgsmål om Danmarks omdømme blandt vore partnere og allierede i Vesten. Sammen med disse lande bør vi medvirke til fortsat at vise, at Vesten indtager en kritisk holdning til det, der sker i Polen.

Samtidig vil jeg gerne præcisere, at den vedtagelse af lovforslaget, som regeringen derfor meget håber på, ikke indebærer nogen ændring endsige nogen skærpelse af Danmarks holdning til Sovjetunionen og Polen, for de begrænsninger i importen af varer fra Sovjetunionen, som lovforslaget indebærer, er præcis de samme begrænsninger – og de er først og fremmest symbolske – som dem, der følger af EF-forordningen, og som de andre EF-lande opretholder. Den eneste ændring er af rent teknisk, juridisk karakter. Det, der ændres, er alene retsgrundlaget for præcis de samme foranstaltninger.

Derfor vil jeg rette en sidste indtrængende appel til folketingets partier og medlemmer om at træffe en afgørelse i sagen på dette grundlag. Det ville navnlig være ulykkeligt, om den enighed om udenrigspolitikken imellem regeringen og det største oppositionsparti, som har eksisteret i mange år, skulle brydes. Regeringen har ikke på nogen måde bundet folketinget, og derfor må folketinget nu tage sit ansvar.

Ivar Nørgaard (S):